

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
MUSULIN I SURADNICI

BLAŽENKA MUSULIN
ODVJETNICA

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
MUSULIN I SURADNICI d.o.o.
Palmotićeva 37, Zagreb

PUNOMOĆ

Ovlašćujem(o) da me (nas) pravno zastupaju (brane) odvjetnici iz:

Odvjetničkog društva Musulin i suradnici d.o.o., Zagreb, Palmotićeva ulica 37/I,
T.: +3851/4873-663, +3851/4873-213, +3851/4835-729; F.: +3851/4835-730;
e-pošta: info@odvjetnicki-ured-musulin.hr; www.odvjetnicki-ured-musulin.hr

u STECANOM postupku,

koji se vodi pred TRGOVAČKIM SUDOM U ZAGREBU

pod poslovnim brojem ST-2759/21

na tužbu (prijedlog, optužnicu) DAMEL ŠIMČIĆ IZ VALPOVA, ULICA ANTE STAMČENICA 85
OIB: 34386710575

protiv MONETA - PROMET d.o.o. ZAGREB, ANDRIJE ŽASE 39
OIB: 85821130368

radi STECANOG POSTUPKA

Ovlašćujem(o) ga (ih) da me (nas) zastupa(ju) u svim mojim (našim) pravnim poslovima u sudu i izvan suda kao i kod svih državnih organa te da radi zaštite i ostvarenja mojih (naših) prava i na zakonu osnovanih interesa poduzima(ju) sve pravne radnje i upotrijebi(e) sva u zakonu predviđena sredstva, a naročito da podnosi(e) tužbe, prijedloge i ostale podneske, te da za mene (nas) prima(ju) novac i novčane vrijednosti i da o tome izdaje(u) potvrde.

Pristajem(o) da ga (ih) za slučaj spriječenosti zamijeni(e):

Odvjetnici: Blaženka Musulin; ili Dominik Musulin

Vježbenici: Nikolina Gačić; Gabrijel Domagoj Žimbrek; Valentina Levar; Ivana Tovunac

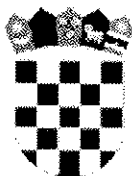
Za slučaj spora u vezi mandata po ovoj punomoći pristajem(o) na nadležnost suda u Zagrebu.

U Zagrebu, dana 24.12.2022

Damel Šimčić

(Potpis davatelja punomoći)

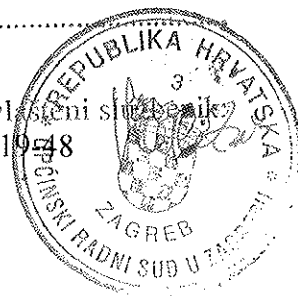
REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Odluka preinačena odlukom Županijskog suda u ZAGREBU
posl. br. Gž. R-994/2020 od 19.01.2021. u cijelosti/u dijelu
pravomoćna dana 19.01.2021.
ovršna dana 03.03.2021.
U Zagrebu, 18.03. / 2021.

Poslovni broj: 20 Pr-379/19-48

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski radni sud u Zagrebu, po sutkinji Petri Hertelendi Lovrić, u pravnoj stvari tužitelja Daniela Šikića iz Valpova, Ulica Ante Starčevića 85, OIB 34386710575, kojeg zastupa punomoćnica Blaženka Musulin, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Musulin i Suradnici u Zagrebu, protiv tuženika Montaža-Promet d.o.o., Zagreb, Andrije Žaje 39, OIB 22391558717, kojeg zastupa punomoćnik Tomislav Zorić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Zorić&Karačić u Zagrebu, radi naknade štete, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 15. srpnja 2020., u prisutnosti punomoćnice tužitelja i punomoćnika tuženika, 15. rujna 2020.,

presudio je

I. Nalaže se tuženiku Montaža-Promet d.o.o., Zagreb, Andrije Žaje 39, OIB 22391558717, isplatiti tužitelju Danielu Šikiću iz Valpova, Ulica Ante Starčevića 85, OIB 34386710575, na ime naknade štete ukupni iznos od 40.790,00 kn zajedno sa zakonskom kamatom tekućom od dana 4. veljače 2019. pa sve do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a sve u roku od 8 dana.

II. Odbija se tužbeni zahtjev za iznos od 40.790,00 kn sa pripadajućim zakonskim zateznim kamatama.

III. Svaka stranka snosi svoje troškove postupka.

Obrazloženje

Tužitelj u tužbi navodi da je 24. studenoga 2015. u proizvodnoj hali trgovačkog društva Končar metalne konstrukcije d.d. na radnom mjestu zavarivača stradao kao zaposlenik tuženika prilikom zavarivanja stranica kotla na način da je nogom zapeo za crijevo plina koje se nalazila na podu u pogonu te je pritom pao i zadobio teške tjelesne ozljede. Konačno specificiranim tužbenim zahtjevom iz podneska od 18. lipnja 2020. (list 129) tužitelj potražuje s osnova naknade neimovinske štete za povredu prava osobnosti na tjelesno i duševno zdravlje 77.500,00 kn te s osnove naknade imovinske štete za tuđu

pomoć i njegu 4.080,00 kn, odnosno ukupno 81.580,00 kn sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 4. veljače 2019. uz naknadu parničnog troška.

U odgovoru na tužbu tuženik u cijelosti osporava tužbu i tužbeni zahtjev. Tuženik ističe da je isključivi uzrok nastanka ozljede nepažnja tužitelja koji je zapeo nogom za kabel dovoda plina koji je osobno koristio prilikom zavarivanja te da je navedeno sukladno odredbi članka 25. stavak 2. Zakona o zaštiti na radu razlog da se tuženika oslobodi odgovornosti, odnosno da se njegova odgovornost umanjuje. Ujedno ističe da su stranke 24. prosinca 2018. zaključile Sporazum o prestanku ugovora o radu kojim je utvrđeno da radni odnos tužitelja kod tuženika prestaje 6. siječnja 2019. dok se u članku 3. predmetnog sporazuma navodi kako ugovorne strane suglasno utvrđuje da jedna prema drugoj nemaju nikakvih potraživanja i obveza iz čega proizlazi da se tužitelj odrekao prava na potraživanje naknade štete zbog ozljede na radu. Predlaže u cijelosti odbiti tužbeni zahtjev uz naknadu parničnog troška tuženiku.

Tijekom postupka sud je proveo dokaz uvidom u rješenje HZZO-a od 13. svibnja 2016., zapisnik o inspekcijskom nadzoru od 16. prosinca 2015., prijavu o ozljedi na radu, u medicinsku dokumentaciju tužitelja, Sporazum o prestanku ugovora o radu od 24. prosinca 2018., osobni zdravstveni karton tužitelja, saslušao je svjedoke Stjepana Menjaka, Zdravka Mijatovića, saslušao je tužitelja te je proveo medicinsko vještačenje po kirurgu dr. Božidaru Šebečić i psihijatru dr. Slobodanki Kezić.

Ocjenom provedenih dokaza u smislu odredbe čl. 8. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, dalje: ZPP) sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

Predmet spora je zahtjev tužitelja kao sada bivšeg radnika tuženika za naknadom štete pretrpljene povodom ozljeđivanja na radnom mjestu 24. studenog 2015.

U ovom stadiju postupka među strankama nije sporno da je tužitelj bio u radnom odnosu kod tuženika do 6. siječnja 2019. kao zavarivač te da je dana 24. studenog 2015. stradao za vrijeme obavljanja rada. Nije sporno da je HZZO priznao tužitelju ozljedu na radu. Sporna je osnovanost i visina tužbenog zahtjeva kao i odgovornost tuženika. Sporno je da li je tužitelj isključivo odgovoran ili djelomično odgovoran za štetni događaj te da li je tužitelj prekludiran u traženju prava na naknadu štete od tuženika iz razloga jer da se Sporazumom o prestanku radnog odnosa odrekao tog potraživanja.

Uvidom u Sporazum o prestanku ugovora o radu od 24. prosinca 2018. (list 46) utvrđeno da je da je navedeni Sporazum zaključen između tužitelja kao radnika s jedne strane i tuženika kao poslodavca s druge strane te da su stranke utvrdile da su 5. lipnja 2014. sklopile ugovor o radu za obavljanje poslova zavarivača te se radi o prelasku tužitelja u društvo Metalne konstrukcije - Končar s time da ugovor o radu prestaje na dan 6. siječnja 2019. U članku 2. Sporazuma stranke suglasno utvrđuju da jedna prema drugoj nemaju nikakvih potraživanja i obveza koje bi proizlazile iz radnog odnosa. Nadalje je vidljivo iz navedene isprave kako je pod riječju "obveza" stavljena fusnota pod brojem 2 u kojoj je navedeno „ako između strana sporazuma postaje neizmirene obveze, trebaju naznačiti i utvrditi način i rok izvršenja“.

Tuženik smatra da se sklapanjem ovog Sporazuma tužitelj odrekao prava na naknadu štete. Tužitelj se tome protivi te ističe da takvo odricanje nije eksplicitno navedeno u Sporazumu, da u trenutku zaključenja Sporazuma još nije bila poznata visina štete koju je pretrpio a ujedno se poziva na stav Vrhovnog suda Republike Hrvatske izražen u presudi Revr-374/16 od 21. rujna 2016. kada je sporazum o prestanku ugovora o radu sklopljen radi rješavanja viška radnika uz isplatu otpremnine da se u tom slučaju radi o situaciji kada je prestanak radnog odnosa stranaka u interesu poslodavca, slijedom čega nije logično da takvim sporazumom radnik popušta poslodavcu i da se time odriče svoje

tražbine po osnovi ozljede na radu, a posebice ako je poslodavac takve sporazume sklapao i s drugim radnicima koji prema njemu nisu imali neko potraživanje, a što je u konkretnom slučaju.

I ovaj sud je stava kao i tužitelj da se sklapanjem Sporazuma o prestanku ugovora o radu od 24. prosinca 2018. tužitelj nije odrekao prava na naknadu štete, uvažavajući naprijed citiran stav Vrhovnog suda, posebice kraj činjenice da su i same stranke u Sporazumu navođenjem fusnote pored riječi "obveza" ostavile mogućnost neizmirenih obveza.

Na temelju odredbe članka 111. stavak 1. Zakona o radu („Narodne novine“ br. 93/14, dalje: ZR) poslodavac je dužan naknaditi štetu koju radnik pretrpi na radu ili u svezi s radom po općim propisima obveznog prava.

Odredbom čl. 25. st. 1. Zakona o zaštiti na radu („Narodne novine“ br. 71/14, dalje: ZZR) propisana je odgovornost poslodavca radniku za štetu uzrokovanu ozljedom na radu i profesionalnom bolešću po načelu objektivne odgovornosti. Sukladno stavku 2. istog članka poslodavac može biti oslobođen odgovornosti ili se njegova odgovornost može umanjiti ako je šteta nastala zbog više sile, odnosno namjerom ili krajnjom nepažnjom radnika ili treće osobe, na koje poslodavac nije mogao utjecati niti je njihove posljedice mogao izbjeći, unatoč provedenoj zaštiti na radu.

Odredbom članka 68. st. 1. ZZR-a propisano da je radnik obavezan i odgovoran obavljati poslove dužnom pažnjom te pri tome voditi računa o svojoj sigurnosti i zaštiti zdravlja, kao i sigurnosti i zaštiti zdravlja ostalih radnika, koje mogu ugroziti njegovi postupci ili propusti na radu. Stavkom 2. istog članka propisano je da se smatra da radnik radi dužnom pažnjom ako posao obavlja u skladu s pravilima zaštite na radu, pravilima struke te pisanim uputama poslodavca.

Svjedok Stjepan Menjak, voditelj zavarivanja, u bitnom je iskazao da varioc mora imati zaštitnu odjeću, aparat i masku. Radnik je zadužen za osobni aparat, drži ga u ormaru, uobičajeno je kada završi posao da ide po brusilicu u ormar. Svaki zavarivač bi trebao svaki zavar izbrusiti, a radnici su držali brusilice u ormarima radi krađe.

Svjedok Zdravko Mijatović, operater zavarivanja na automatskom stroju, u bitnom je iskazao da je bio udaljen od tužitelja u vrijeme nezgode, nezgodu nije vidio, već je čuo tužitelja kako viče da je pao te mu je prišao pomoći. Vidio je mjesto gdje je pao. U takvim halama je uobičajeno da ima kablova od plina i struje. Tužitelj mu je rekao da je zapeo za neki kabl.

Tužitelj je u bitnom iskazao da je toga dana radio poslove varenja, otišao je uključiti produžni kabl u utičnicu i pri hodanju je zapeo za crijevo plina, kabl je išao ravno i malo povišeno. Bilo je puno posla i bilo je hitno. Kako je pao udario je koljenom, zadobio je frakturu patele, morao je na dvije operacije. Na bolovanju je bio godinu i 2 mjeseca. Kada se vratio kući iz bolnice, kod kuće mu je pomagala majka kod svega potrebnog. Ostala su mu dva ožiljka na desnom koljenu. U toj hali nema reda, uvijek je razbacano i kablovi se nalaze posvuda. Kabl za koji je zapeo je bio na podu, ali je i lagano bio nategnut jer je bio uključen u plin. Osvjetljenje je tada bilo slabije naspram sada. Taj dan je bio kao i svaki drugi, ništa nije bilo neobično. Taj kabel za koji je zapeo bio je uključen u aparat na kojem je radio i za izvor plina, radilo se o crijevu plina. Što se tiče nereda u hali, navodi da bi radnici sami trebali uređivati prostor hale. I sada radi iste poslove, sposoban je za rad.

Sud je prihvatio iskaze svjedoka i tužitelja kao istinite jer su iskazivali uvjerljivo i međusobno suglasno u bitnim dijelovima. Iz iskaza svjedoka Mijatovića i tužitelja proizlazi da je uobičajeno kako u hali u kojoj se desila nezgoda ima puno kablova od plina i struje na podu. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je tužitelj prilikom kretanja kada je išao po brusilicu zapeo nogom za kabl plina. Nije osnovana tvrdnja tužitelja iz podneska od 19.

rujna 2019. (list 86) gdje navodi kako je pogrešno ušlo u zapisnik da je zapeo za vlastiti kabl, budući da je uvidom u Zapisnik o inspeksijskom nadzoru (list 10) utvrđeno kako se radnik ozlijedio dok se kretao prema utičnici kada je zapeo za crijevo plina koji služi za varenje, a uvidom u Prijavu o ozljedi na radu u dijelu načina ozljeđivanja (list 15) utvrđeno je kako je zapeo za vlastiti kabl kojim se napaja stroj za zavarivanje sa kojim je radio.

Po stavu suda, sve i da kabl za koji je tužitelj zapeo nije bio kabl od stroja na kojem je radio, kraj činjenice da je tužitelj u toj hali obavljao poslove i prije štetnog događaja, da se uobičajeno na podu nalazi puno kablova što znači da su radnici dužni paziti kako se kreću po prostoriji, evidentno je da tužitelj nije pazio na svoju sigurnost kada se kretao i zapeo za kabl zbog čega je u konačnici pao. Okolnost da u toj hali uobičajeno ima puno kablova na podu ne ide u prilog tužitelju jer je općepoznato da u proizvodnom prostoru ima raznih uređaja pa samim time ima i kablova od uređaja o kojima su radnici dužni voditi računa prilikom kretanja. Slijedom tih utvrđenja, po stavu suda tužitelj je u konkretnom slučaju postupio s krajnjom nepažnjom budući da posao nije u cijelosti obavljao u skladu s pravilima zaštite na radu i pravilima struke, stoga je isti suodgovoran nastanku štetnog događaja koju suodgovornost sud ocjenjuje u omjeru od 50%. Slijedom navedenog, odgovornost poslodavca koja je objektivna valja umanjiti za 50% sukladno odredbi čl. 25. st. 2. ZZR-a.

Uvidom u nalaz i mišljenje vještaka kirurga dr. Šebečića i psihijatra dr. Kezić utvrđeno da je da je tužitelj 24. studenoga 2015. zadobio prijelom ivera desnog koljena i razdor vanjske postranične strane koljena te da postoji uzročno posljedična veza između predmetnog štetnog događaja i navedenih ozljeda. Liječen je operativno, dulje vrijeme je hodao uz pomoć dvije pa jedne štake, proveo je fizikalnu terapiju, a zbog zadobivenih ozljeda kod tužitelja je došlo do povrede tjelesnog i duševnog zdravlja. Prijelom ivera desnog koljena doveo je do razvoja patelofemoralne artroze zbog čega ima bolove u prednjem dijelu koljena naročito kod hoda po stepenicama i kod čučnja, ne može trčati, otežano nosi veće terete, ne može do kraja čučnuti. Zbog umjerene hipotrofije mišića izražena je i manja slabost noge, fleksija u koljenu je ograničena u manjem stupnju. Navedene trajne posljedice uzrok su umanjjenja životne aktivnosti od 15% uslijed čega tužitelj trpi i odgovarajuće duševne boli (u ocjenu su uključene i anksiozno-depresivne posttraumatske neurotske smetnje blažeg intenziteta). Za zadobivene ozljede tijekom liječenja trpio je fizičke bolove jakog intenziteta 5 dana, srednjeg intenziteta 10 dana i manjeg intenziteta 4 mjeseca kumulativno, trpio je primarni strah jačeg intenziteta kratkotrajno u trenutku štetnog događaja, u nastavku liječenja trpio je sekundarni strah (zabrinutost za zdravlje i ishod liječenja, strah pred operativne zahvate, zabrinutost zbog upale rane) jačeg intenziteta 2 dana, srednjeg intenziteta 7 dana i manjeg intenziteta 5 tjedana kumulativno. Postoperativan ožiljak na prednjoj strani desnog koljena duljine 11 cm, širine do 1 cm, nešto crveniji od okolne kože uzroke je naruženja manjeg stupnja uslijed čega trpi i odgovarajuće duševne boli. Bila mu je potrebna tuđa pomoć i njega u opsegu od 4 sata dnevno kroz 4 tjedna (preporučeno mirovanje, hod uz pomoć dvije štake, imobilizacija koljena), u opsegu 3 sata dnevno kroz 4 tjedna i opsegu 2 sata tjedno kroz 4 tjedna za pomoć kod održavanje osobne higijene u prvoj fazi liječenja, obavljanje težih kućnih poslova, za nabavku i pripremu hrane i slično.

Na nalaz i mišljenje liječnika vještaka stranke nisu imale primjedbe te je ovaj sud u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje vještaka dr. Šebečića i dr. Kezić kao stručnu pomoć u dokazivanju osnovanosti i visine tužbenog zahtjeva, budući da je isti sačinjen stručno i obrazloženo u skladu s pravilima struke.

Slijedom svega navedenog, iz provedenih dokaza sud nesporno nalazi utvrđenim da je tužitelju povrijeđeno pravo osobnosti na tjelesno i duševno zdravlje čime mu je nastala neimovinska šteta (čl. 19. st. 2. u vezi s čl. 1046. Zakona o obveznim odnosima („Narodne

novine“ br. 35/05, 41/08, 125/11 i 78/15, dalje: ZOO)). Slijedom toga pripada mu pravo na pravičnu novčanu naknadu temeljem čl. 1100. st. 1. ZOO-a pri čemu je sud utvrđivao činjenice navedene u tužbi - kvalifikatorne okolnosti koje utječu na visinu novčane naknade u smislu čl. 1100. st. 2. ZOO-a. Naime, u ovoj pravnoj stvari došlo je do kumulacije nekoliko povreda prava osobnosti (prava na tjelesno i duševno zdravlje), a obzirom na činjenicu povezanosti (isprepletenosti) oblika tih povreda sud smatra da je opravdano dosuditi jedan iznos pravične novčane naknade za sve povrede. Na temelju svega izloženog, tužitelju je dosuđena pravična novčana naknada za neimovinsku štetu u iznosu od 77.500,00 kuna. Uzevši u obzir tužiteljev doprinos u štetnom događaju u omjeru od 50%, pripada mu neimovinska šteta od 38.750,00 kuna.

Na temelju odredbe čl. 1095. st. 1. i čl. 1089. st. 2. ZOO-a tužitelju za 204 sata nestručne tuđe pomoći pripada pravična novčana naknada. O cijeni sata tuđe pomoći sud je odlučio prema slobodnoj ocjeni sukladno odredbi čl. 223. ZPP-a u iznosu od 20,00 kn po satu, a uzevši u obzir doprinos tužitelja u omjeru od 50%, to mu na ime tuđe pomoći i njege pripada iznos od 2.040,00 kn.

Slijedom navedenog, tužitelju je dosuđena pravična novčana naknada za sveukupnu imovinsku i neimovinsku štetu u iznosu od 40.790,00 kn. Stoga je odbijen preostali dio tužbenog zahtjeva za iznos od 40.790,00 kn sa pripadajućim zateznim kamatama.

Sukladno odredbi čl. 29. st. 1. ZOO-a tužitelj ostvaruje pravo na zakonske zatezne kamate, koje temeljem čl. 1103. ZOO-a na neimovinsku i imovinsku štetu teku od dana podnošenja odštetnog zahtjeva ili tužbe. Budući da je uvidom u spis utvrđeno da je tužitelj podnio tužbu 4. veljače 2019., to mu pripadaju kamate od toga dana. Stopa zateznih kamata određena je na temelju odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a.

Obzirom na uspjeh stranaka u postupku iz čega proizlazi da je tužitelj uspio u postupku u odnosu na konačno postavljeni tužbeni zahtjev u omjeru od 50%, a uspjeh tuženika u postupku je preostalih 50%, sud je odlučio da je u konkretnom slučaju opravdano presuditi da svaka stranka snosi svoje troškove postupka (čl. 154. st. 2. ZPP-a).

Na temelju odredbe čl. 11. st. 1. toč. 3. Zakona o sudskim pristojbama ("Narodne novine" br. 118/18) tužitelj je oslobođen obveze plaćanja sudskih pristojbi u ovoj pravnoj stvari.

U Zagrebu, 15. rujna 2020.

Sutkinja:
Petra Hertelendi Lovrić, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU :

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 8 dana od dana primitka pisanog otppravka iste. Žalba se podnosi pisano u 4 istovjetna primjerka putem ovog suda za nadležni županijski sud.

DNA:

1. tužitelju po punomoćnici
2. tuženiku po punomoćniku

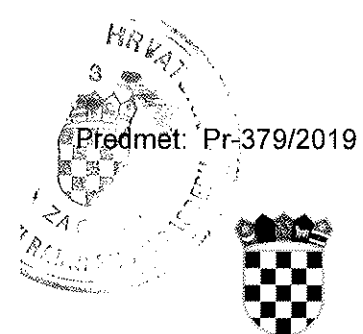
Za točnost otppravka ovlašteni službenik:

Tamara Filipić

u. z.

Vrijeme kreiranja: 15.03.2021. 10:30

Oznaka: Pr-379/2019-62

REPUBLIKA HRVATSKA

Općinski radni sud u Zagrebu

POTVRDA PRAVOMOĆNOSTI/OVRŠNOSTI

Oznaka odluke: Pr-379/2019-48

Vrsta odluke: Presuda

Donositelj: Petra Hertelendi Lovrić

Datum pravomoćnosti: 19.01.2021.

Datum ovršnosti: 03.03.2021.

Napomena pravomoćnosti/ovršnosti: presuda je djel.preinačena II stupanjskom presudom

Broj zapisa: **eb2f8-921a2**

Kontrolni broj: **0f44e-61006-9fd40**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=epravosudje, L=ZAGREB, OID.2.5.4.97=HR72910430276, O=MINISTARSTVO PRAVOSUĐA I
UPRAVE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku,
Općinski radni sud u Zagrebu potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU
Trg Nikole Šubića Zrinskog 5

22/18

Poslovni broj 25 GŽ R-994/2020-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Kseniji Jakovčević, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Daniela Šikića iz Valpova, Ulica Ante Starčevića 85, OIB: 34386710575, kojeg zastupa punomoćnica Blaženka Musulin, odvjetnica u Odvjetničkom društvu Musulin i suradnici d.o.o. iz Zagreba, protiv tuženika Montaža-Promet d.o.o., Zagreb, Andrije Žaje 39, OIB: 22391558717, kojeg zastupa punomoćnik Tomislav Zorić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Zorić&Karačić iz Zagreba, radi naknade štete, odlučujući o žalbama stranaka protiv presude Općinskog radnog suda u Zagrebu, poslovni broj Pr-379/19-48 od 15. rujna 2019., dana 19. siječnja 2021.,

presudio je

I Odbija se žalba tuženika kao neosnovana i potvrđuje presuda Općinskog radnog suda u Zagrebu, poslovni broj Pr-379/19-48 od 15. rujna 2019. u pobijanom dosuđujućem dijelu pod stavkom I izreke.

II Preinačuje se navedena presuda pod stavkom II izreke kojim je odbijen zahtjev tužitelja u iznosu od 40.790,00 kn sa zatraženom zakonskom zateznom kamatom, kao i u odluci o parničnom trošku u dijelu u kojem tužitelj nije uspio sa zahtjevom za naknadu parničnog troška i za navedeno sudi:

Nalaže se tuženiku isplatiti tužitelju daljnji iznos od 40.790,00 kn sa zakonskom zateznom kamatom od 4. veljače 2019. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanje kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, kao i naknaditi parnični trošak u iznosu od 16.775,00 kn, sve u roku od 8 dana.

III Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju trošak žalbe u iznosu od 1.562,50 kn, u roku od 8 dana.

Obrazloženje

Prvostupanjskom je presudom obavezan tuženik isplatiti tužitelju na ime naknade štete iznos od 40.790,00 kn sa pripadajućom zateznom kamatom od 4. veljače 2019. do isplate (stavak I. izreke), dok je odbijen preostali dio zahtjeva od 40.790,00 kn sa zatraženom zakonskom zateznom kamatom (stavak II. izreke) te je odlučeno da svaka stranka snosi svoje troškove postupka (stavak III izreke).

Protiv odbijajućeg dijela navedene presude pod stavkom II izreke i odluke o parničnom trošku u dijelu u kojem nije uspio sa zahtjevom za naknadu parničnog troška žali se tužitelj zbog svih žalbenih razloga predviđenih odredbom čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine", broj: 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14 i 70/19-dalje: ZPP) te predlaže žalbu usvojiti uz naknadu troška žalbe.

Protiv dosuđujućeg dijela navedene presude pod stavkom I izreke žali se tuženik zbog svih žalbenih razloga predviđenih odredbom čl. 353. st. 1. ZPP te predlaže žalbu usvojiti.

Žalba tužitelja je osnovana, a žalba tuženika neosnovana.

Predmet spora je zahtjev tužitelja kao bivšeg radnika tuženika za naknadu neimovinske štete koju je pretrpio zbog ozljeđivanja na radu dana 24. studenog 2015.

Između stranaka nije sporno da je tužitelj bio u radnom odnosu kod tuženika do 6. siječnja 2019. sukladno Sporazumu o prestanku ugovora o radu kojeg su stranke sklopile dana 24. prosinca 2018., a kojim je u čl. 3. navedeno da ugovorne strane suglasno utvrđuju da jedna prema drugoj nemaju nikakvih potraživanja i obveza koje bi proizlazile iz radnog odnosa, dok je u odnosu na riječ "obveza" stavljena fusnota pod brojem 2 u kojoj je navedeno "ako između strana sporazuma postaje neizmirene obveze, trebaju naznačiti i utvrditi način i rok izvršenja".

Slijedom izloženog, a suprotno žalbenim navodima, navedeni Sporazum odnosi se isključivo na prava tužitelja iz radnog odnosa, jer se u Sporazumu nigdje ne navodi bilo što o potraživanju tužitelja s osnove naknade štete zbog zadobivene ozljede na radu.

Odredbom čl. 320. st. 1. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine", broj: 35/05, 41/08 i 125/11-dalje: ZOO) propisano je da u slučaju kad je ugovor sklopljen prema unaprijed otisnutom sadržaju ili kad je ugovor na drugi način pripremila i predložila jedna ugovorna strana, nejasne odredbe tumačit će se u korist druge strane.

Odgovarajuća primjena ZOO dopuštena je na temelju čl. 6. Zakona o radu ("Narodne novine", broj: 93/14, dalje: ZR) prema kojem se na sklapanje, valjanost, prestanak ili drugo pravno pitanje u vezi s ugovorom o radu, a koje nije uređeno ZR ili drugim zakonom, primjenjuju u skladu s naravi toga ugovora opći propisi obveznog prava.

Stoga, u konkretnom slučaju odredbu čl. 3. Sporazuma valja tumačiti u korist radnika, ovdje tužitelja.

Odredbom čl. 25. st. 1. Zakona o zaštiti na radu ("Narodne novine", broj: 71/14, 118/14 i 154/14-dalje: ZZR) propisano je da se ozljeda na radu i profesionalna bolest koju je radnik pretrpio obavljajući poslove za poslodavca smatra da potječe od rada i poslodavac za nju odgovara po načelu objektivne odgovornosti, dok je čl. 2. propisano da poslodavac može biti oslobođen odgovornosti ili se njegova odgovornost može umanjiti ako je šteta nastala zbog više sile, odnosno namjerom ili krajnjom nepažnjom radnika ili treće osobe, na koje poslodavac nije mogao utjecati niti je njihove posljedice mogao izbjeći, unatoč provedenoj zaštiti na radu.

Na temelju odredbe čl. 111. st. 1. ZR poslodavac je dužan naknaditi štetu koju radnik pretrpi na radu ili u svezi s radom po općim propisima obveznog prava.

Odredbom čl. 6. ZR propisano je da su se u radnom odnosu poslodavac i zaposlenik dužni pridržavati odredbi tog i drugih zakona, međunarodnih ugovora, drugih propisa, kolektivnih ugovora i pravilnika u svezi s radnim odnosom dok je čl. 33. st. 1. ZR propisano da je poslodavac dužan pribaviti i održavati postrojenja, uređaje, opremu, alate, mjesto rada i pristup mjestu rada, te organizirati rad na način koji osigurava zaštitu života i zdravlja zaposlenika, a u skladu sa posebnim zakonima i drugim propisima i naravi posla koji se obavlja.

Dakle, u konkretnom slučaju odgovornost tuženika je objektivna i zasniva se na pretpostavci uzročnosti između štete i tehnološkog procesa rada, a tuženik kao poslodavac mora dokazati razloge ekskulpacije.

Prvostupanjski je sud na temelju izvedenih dokaza i nesporne činjenice da je u proizvodnoj hali tuženika gdje je tužitelj i radio bilo uobičajeno da na podu ima puno cijevi od plina i kablova od struje, što je svim radnicima bilo općepoznato, zaključio da su o tome radnici bili dužni voditi računa prilikom kretanja po hali, pa kako je tužitelj u toj hali obavljao poslove i prije štetnog događaja, to je bio dužan paziti kako se kreće po istoj zbog potrebe obavljanja poslova svog radnog mjesta-zavarivač pa budući da tužitelj tijekom kretanja evidentno nije pazio na svoju sigurnost, jer je zapeo za kabl uslijed čega je pao i ozlijedio se, postupao je s krajnjom nepažnjom, jer nije u cijelosti obavljao poslove svog radnog mjesta u skladu s pravilima zaštite na radu i pravilima struke, radi čega je pridonio nastanku štete u omjeru od 50% te je objektivnu odgovornost poslodavca umanjio za 50% sukladno odredbi čl. 25. st. 2. ZZR.

Iz Zapisnika o inspekcijskom nadzoru i iskaza tužitelja proizlazi da se tužitelj kao radnik ozlijedio dok se kretao prema utičnici kada je zapeo za crijevo plina koji služi za varenje, a iz Prijave o ozljedi na radu da se tužitelj ozlijedio kada je zapeo za vlastiti kabl kojim se napaja stroj za zavarivanje sa kojim je radio.

Pravilno je prvostupanjski sud zaključio da je tužitelj dokazao nastanak štetnog događaja-ozljede na radu koji se dogodio dana 24. studenog 2015., tijekom noćne smjene za vrijeme dok je tužitelj obavljao poslove svog radnog mjesta zavarivača, kada je za vrijeme dok se kretao prema utičnici zapeo za crijevo plina koji služi za varenje i pao na koljeno te ga je ozlijedio.

Po ocjeni ovog suda, prvostupanjski je sud pogrešno ocijenio da je tužitelj kao oštećenik pridonio nastanku predmetnog štetnog događaja i štete koju trpi u omjeru od 50% zbog njegove krajnje nepažnjom, jer je takav zaključak u suprotnosti s provedenim dokazima.

Upravo suprotno, iz svih provedenih dokaza proizlazi da tužitelj ni na koji način nije doprinio nastanku predmetnog štetnog događaja.

Naime, HZZO je priznao tužitelju predmetnu ozljedu kao ozljedu na radu rješanjem od 13. svibnja 2016., jer je u provedenom postupku utvrđeno da ista nije nastala ni namjerno niti grubom nepažnjom odnosno da na strani tužitelja kao radnika nije bilo nikakvih propusta prilikom obavljanja radnih zadataka.

I po ocjeni ovog suda očito da korištenjem bilo kakve zaštitne opreme ili poduzimanjem bilo kakvih zaštitnih mjera od strane tužitelja kao radnika (eventualno propisanih) tužitelj nije mogao izbjeći nezgodu, jer je konkretni betonski pod u proizvodnoj hali tuženika na kojem se nalazi puno kablova i crijeva za potrebe pokretanje, korištenja i isključivanja aparata za varenje s kojim je radio, obzirom na položaj i činjenicu da nisu fiksirani, u stvari opasna stvar i takav njihov položaj u prostoru predstavlja opasnost kojima su radnici kontinuirano izloženi, što upućuje na zaključak da tuženik nije poduzeo sve mjere za siguran rad svojih zaposlenika, a nije dokazao niti da je bilo kojim aktom bilo izričito određeno na koji način se radnik treba kretati po takvom opasnom podu.

Ovo stoga i jer iz provedenih dokaza nedvojbeno proizlazi da je tužitelj radio svoj redoviti posao zavarivanja na uobičajeni način pa je propust organizacije zaštite na radu u smislu osiguranja prohodnosti pristupa radnom mjestu tužitelja i kretanju za vrijeme obavljanja svojih redovnih radnih zadataka bez opasnosti za život i zdravlje propust tuženika koji se sankcionira sukladno citiranim odredbama (čl. 25. ZZR i čl. 33. ZR), neovisno o tome što inspeksijskim nadzorom nisu utvrđeni propusti u primjeni propisa o zaštiti na radu.

Oslobađanje od odgovornosti za štetu (potpuno ili djelomično) prema odredbi čl. 1067. ZOO se ne pretpostavlja, već nepažnja radnika mora biti dokazana. Postojanje nepažnje za oslobađanje od objektivne odgovornosti za štetu koju radnik pretrpi na radu prosuđuje se prema psihofizički objektivno mogućem stupnju pažnje oštećenog u okolnostima u kojima je šteta nastala.

Iako je tužitelju očito bilo poznato u kakvim radnim uvjetima radi i da se treba kretati oprezno, do nezgode je došlo isključivo zbog propusta tuženika u organizaciji osiguranja sigurnosnih uvjeta rada u konkretnoj proizvodnoj hali čiji pod predstavlja opasnost za život i zdravlje radnika (opasna stvar), što je tuženik kao poslodavac mogao predvidjeti i izbjeći odnosno otkloniti bilo kakve štetne posljedice, zbog čega je, po ocjeni ovog suda, tuženik isključivo odgovoran za nastanak predmetnog štetnog događaja i štete koju trpi tužitelj.

Odredbom čl. 1100. ZOO određeno je, među ostalim, da će sud u slučaju povrede prava osobnosti, ako nađe da težina povrede i okolnosti slučaja to opravdavaju, dosuditi pravičnu naknadu, a pri odlučivanju o visini pravične novčane naknade vodit će računa o jačini i trajanju povredom izazvanih fizičkih boli, duševnih boli i straha, cilju kojemu služi ta naknada, ali i o tome da se njome ne pogoduje težnjama koje nisu spojive sa njezinom naravi i društvenom svrhom.

Kada se imaju u vidu činjenična utvrđenja prvostupanjskog suda, na temelju pregleda medicinske dokumentacije i rezultata provedenog medicinskog vještačenja, na koje niti stranke nisu imale primjedbi, radi čega ga i ovaj sud u cijelosti prihvaća, utvrđeno je da je tužitelj zbog predmetnog štetnog događaja zadobio tjelesnu ozljedu u vidu prijeloma ivera desnog koljena i razdor vanjske postranične strane koljena, zbog koje je operativno liječen, ali je unatoč tome došlo do razvoja patelofemoralne artroze zbog koje ima bolove u prednjem dijelu koljena naročito kod hoda po stepenicama i kod čučnja, ne može trčati, otežano nosi veće terete, ne može do kraja čučnuti, a zbog umjerene hipotrofije mišića izražena je i manja slabost noge, fleksija u koljenu je ograničena u manjem stupnju, zbog čega je dulje vrijeme hodao uz pomoć dvije pa jedne štake, proveo je fizikalnu terapiju, a zbog čega su kod tužitelja zaostale trajne posljedice uz umanjena životne aktivnosti od 15% (u tu ocjenu su uključene i anksiozno-depresivne posttraumatske neurotske smetnje blažeg intenziteta). Tijekom liječenja trpio je fizičke bolove jakog intenziteta 5 dana, srednjeg intenziteta 10 dana i manjeg intenziteta 4 mjeseca kumulativno, trpio je primarni strah jačeg intenziteta kratkotrajno u trenutku štetnog događaja, u nastavku liječenja trpio je sekundarni strah (zabrinutost za zdravlje i ishod liječenja, strah pred operativne zahvate, zabrinutost zbog upale rane) jačeg intenziteta 2 dana, srednjeg intenziteta 7 dana i manjeg intenziteta 5 tjedana kumulativno. Postoperativan ožiljak na prednjoj strani desnog koljena duljine 11 cm, širine do 1 cm, nešto crveniji od okolne kože uzrok je zaostalog naruženja manjeg stupnja. Osim toga, bila mu je potrebna tuđa pomoć i njega u opsegu od 4 sata dnevno kroz 4 tjedna (preporučeno mirovanje, hod uz pomoć dvije štake, imobilizacija koljena), te u opsegu 3 sata dnevno kroz 4 tjedna i opsegu 2 sata tjedno kroz 4 tjedna za pomoć kod održavanje osobne higijene u prvoj fazi liječenja, obavljanje težih kućnih poslova, za nabavku i pripremu hrane i slično.

Slijedom izloženog, kada se uzme u obzir lokacija, karakter i težina povrede koju je tužitelj zadobio kao i kvalifikatorne okolnosti koje utječu na visinu novčane naknade i to duljina trajanja i intenzitet fizičkih boli koje je trpio (popratne neugodnosti zbog operativnog zahvata, višekratno RTG snimanje, imobilizacija, potreba mirovanja, analgetici, hod sa štakama, oblozi, oticanje, otežano održavanje higijene, fizikalna terapija, kontrole i dr.), dob tužitelja (rođen 1974.), intenzitet i trajanje pretrpjenog straha, umanjene životnih aktivnosti (u stupnju od 15%), te subjektivni znaci funkcionalne oštećenosti, za zaključiti je da obim svih posljedica koje je tužitelj pretrpio u odnosu na svoje psihičko i fizičko zdravlje opravdava utvrđenje osnovanim pravične novčane naknade zbog povrede prava osobnosti upravo u, po sudu prvog stupnja utvrđenom, iznosu od 77.500,00 kn, koji je taj sud neosnovano umanjio za suodgovornost od 50%.

Glede tražbine naknade nenovčane imovinske štete utvrđeno je da je tužitelju bila potrebna tuđa njega i pomoć ukupno 204 sata pa je sud prvog stupnja pravilno utvrdio osnovanim utuženi iznos od 4.080.00 kn, koji je taj sud neosnovano umanjio za suodgovornost od 50%.

Zbog izloženog, valjalo je prvostupanjsku presudu u pobijanom odbijajućem dijelu pod stavkom II izreke preinačiti za iznos od 40.790,00 kn (čl. 373. a ZPP), a žalbu tuženika protiv dosuđujućeg dijela pod stavkom I izreke odbiti kao neosnovanu (čl. 368. st. 1. ZPP).

Kako je povodom žalbe tužitelja prvostupanjska presuda preinačena na način da je tužitelj u cijelosti uspio u ovom postupku, valjalo je u skladu s tim preinačiti i odluku o trošku sadržan pod stavkom III izreke prvostupanjske presude (čl. 166. st. 2. ZPP).

Odluka o trošku tužitelja temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP u svezi odredbe čl. 155. ZPP.

Imajući u vidu vrijednost predmeta spora, primjenom Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj: 142/12, 103/14, 118/14 i 107/15-dalje: Tarifa), valjalo je tužitelju priznati parnični trošak za zastupanje po punomoćniku odvjetniku, i to za: sastav tužbe 100 bodova (Tbr. 8/1), za pristup na ročišta održana dana 6. svibnja 2019., 9. rujna 2019., 22. siječnja 2020., 13. svibnja 2020., 17. lipnja 2020. i 15. srpnja 2020. godine, svako po 100 bodova (Tbr. 9/1). Zatim za sastav četiri obrazložena podneska po 100 bodova (Tbr. 8/1) te za pristup na ročište radi objave presude (Tbr. 9/5) ili ukupno 1150 bodova, što uz vrijednost boda od 10,00 kn i 25% PDV (Tbr. 42) iznosi 14.375,00 kn. Tužitelju je u cijelosti priznat trošak provedenog medicinskog vještačenja od 2.400,00 kn ili ukupna svota od 16.775,00 kn.

Tužitelju je temeljem Tbr 10/1 Tarife priznat trošak sastava žalbe, uvećano za iznos PDV (Tbr. 42.), u iznos od 1.562,50 kn, jer je u cijelosti uspio u žalbenom postupku.

U Zagrebu 19. siječnja 2021.

Sutkinja:
Ksenija Jakovčević

Dokument je elektronički potpisan:
KSENIJA JAKOVČEVIĆ

Vrijeme potpisivanja:
05-02-2021
09:20:12

DN:
C=HR
O=ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU
2.5.4.97=#130D48523637313334303639313538
L=ZAGREB
S=JAKOVČEVIĆ
G=KSENIJA
CN=KSENIJA JAKOVČEVIĆ

Broj zapisa: **eb2f6-a42a2**

Kontrolni broj: **0682e-c3e10-e6b43**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=KSENIJA JAKOVČEVIĆ, L=ZAGREB, O=ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.